

דא מוניטא דשקרא, פומיה טב ולביה ביש,
ואית דאיהו קליפה מלכר ומוחא מלגאו,
ועליהו אתמר גולל אור מפני חשך וחשך
מפני אור.

ואית אילנא לתתא דעבודה זרה, דלית ליה
מוחא אלא קליפה מלגאו ומלכר,
ועליה אתמר (תהלים א ד) לא כן הרשעים פי אם
כמוץ אשר תדפנו רוח, ואיהי אשרה דנטעין
אומין דעלמא קדם עבודה זרה, דאיבא דיליה
מוץ אשר תדפנו רוח, בזמנא דיימי מלפא
משיחא (דף קט ע"ב) עתיד קודשא בריך הוא
לאעברא כל אלין קליפין לעילא ואמצעיתא
ותתא, ולא יהא ערבוביא בפמליא דלעילא,
בההוא זמנא (דברים לב יב) יהו"ה בדרך ינחנו
לישראל ואין עמו אל נכר, בההוא
זמנא (בראשית ד ב) ותוסף ללדת, איתוסף רוחא
דקודשא על ישראל, הדא הוא דכתיב (יחזקאל
לו כו) ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן
בקרבכם.

(אמר המגיה זה הלשון מצאתי בס"א).

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אזלי בארחה, אזדמן רבי אלעאי עמהון,
אמר רבי יוסי לרבי אלעזר שמעת בהאי קרא אמאי אתמר
ביה את את תרי זמני, בתר דאמר ותוסף ללדת את אחיו, מאי
את הבל, והא תלת רבון הכא, תרין אתין רבון, ותוסף ללדת
רבויא, הא תלת רבויין, אמר ליה שמענא דתלת רבויין אליו אינון
תלת טפין דאזדריקו מאדם קדמא (נ"א קדמא דאתמר בהון
אלה), אמר ליה והא אנא שמענא (בראשית ב ד) אלה תולדות
השמים והארץ תמן תה"ו, אמר ליה ודאי הכי הוא, דמתמן הוה
קון יסודיה ועקריה קדם דאתא לעלמא, אמר ודאי רוא עלאה
אתגליא דלא שמענא עד השתא.

אמר ליה אם כן אליו טפין דאתוספו הכא מאי יגהו, אמר ודאי
על אליו תלת טפין שרין תלת חכמות, חד איהו חכמת
המחשבה, ותניינא חכמת הדבור, ותליתאה חכמת המעשה, ואינון
תלת עלמין סתימין, תלת טפין דתליין מן מוחא עלאה סגו"ל
על שלש הטפות הללו שורות שלש חכמות, אחת היא חכמת הדבור,

שהוא קלפה מבחוץ ומח
מבפנים, ועליהם נאמר גולל אור
מפני חשך וחשך מפני אור.
ויש עץ למטה של עבודה זרה
שאין לו מח, אלא קלפה מבפנים
ומבחוץ, ועליו נאמר לא כן
הרשעים פי אם כמוץ אשר תדפנו
רוח, והיא האשרה שנוטעים
אמות העולם לפני עבודה זרה,
שפריה מוץ אשר תדפנו רוח.
בזמן שיבא מלך המשיח, עתיד
הקדוש ברוך הוא להעביר את
כל הקלפות הללו למעלה
ובאמצע ולמטה, ולא תהיה
ערבוביה בפמליה של מעלה,
באותו זמן יהו"ה בדרך ינחנו,
לישראל, ואין עמו אל נכר,
באותו זמן ותוסף ללדת, נוספת
רוח של קדש על ישראל. זהו
שכתוב ונתתי לכם לב חדש ורוח
חדשה אתן בקרבכם.

(אמר המגיה זה הלשון מצאתי בס"א)

רבי אלעזר ורבי יוסי היו הולכים
בדרך, הזדמן רבי אלעאי עמהם.
אמר רבי יוסי לרבי אלעזר,
שמעת בפסוק הזה למה נאמר
בו את את פעמים, אחר שאמר
ותוסף ללדת את אחיו, מה זה
את הבל? והרי שלשה רבויים יש
כאן: שני אתים - רבויים, ותוסף
ללדת - רבוי, הרי שלשה
רבויים? אמר לו, שמעתי
ששלשה רבויים אלו הם שלש
טפות שנוזקו מאדם הראשון
(הראשון שנאמר בן אלה). אמר לו, והרי
אני שמעתי, אלה תולדות
השמים והארץ - שם תה"ו.
אמר לו, ודאי כן הוא, שמעם
היה קין יסודו ועקרו לפני שבא
לעולם. אמר, ודאי סוד עליון
התגלה שלא שמענו עד עתה.
אמר לו, אם כן, הטפות הללו
שנוספו כאן מה הן? אמר, ודאי